Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 85. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 7-го ТРАВНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, MAY 7, 1981 No. 85. VOL. LXXXVIII

У Нюарку відзначать 25-річчя священицтва о. М. Кучмяка

У неділю, 17-го травня ц.р. українська католицька парафія св. Івана Хрестителя у цьому місті урочисто відзначить 25-річчя священства свого пароха, о. Михайла Кучмяка, ЧНІ.

В год. 12-ій вполудне о. Ювілят відправить торжественну Службу Божу Подяки. Співатиме церковний хор під управою проф. Михайла Добоша. О год. 4-ій по полудні в Клюбі Наваго Менор в Ірвінгтоні відбудеться Ювілейний Бенкет, в якому головним промовцем буде Архиєпископ і Філядельфійський Митрополит Степан Сулик. Майстер церемонії — о. шамб. Роберт Москаль, канцлер філядельфійської архиєпархії.

О. Михайло Кучмяк

Михайло Кучмяк народився в Обертині, містечку коло Городенки, в теперішній Івано-Франківській області. Був найстаршим із шестеро дітей покійних вже Ілька і Катерини, народженої Трачук.

Священичі студії він розпочав у Римі, а скінчив у Канаді. В 1951 році він склав довічні чернечі обіти в чині ОО. Редемптористів, а в 1951 році його рукоположив на священика Владика Ізидор Борецький. Отець Михайло розпочав свою душпастирську діяльність, як сотрудник, в матерній парафії українських оо. Редемптористів в Йорктавні, Саскатуні, Канада з додатковим обов'язком обслуговувати сусідні місійні осередки. В тому часі тісно співпрацював з місцевим католицьким духовенством в організації католицького шкільництва, вислідом чого була організація двох парафіяльних шкіл у Йорктавні. Рівночасно він був катехитом у дівочій Академії Пресвятого Серця Ісуса та хлоп'ячій Колегії св. Йосифа. В травні 1965 року його призначено магістром новиків у Новіціяті ОО. Редемптористів у Медоввейлі, Онт., і там він перебув два роки. В 1967 році він вернувся до Йорктавну вже як ігумен монастиря і парох церкви св. Матері Божої Неустанної Помочі і перебув там вісім літ.

За цей час у парафії збудовано третю народну школу, додано нове крило до церкви і сплачено всі борги. О. Михайло став епархияльним радником в Саскачеванській Епархії та обрано його до Надзвичайної Провінціяльної Ради ОО. Редемптористів.

У червні 1975 року о. Михайла Кучмяка призначено ігуменом і парохом української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., найбільшої парафії в заряді ОО. Редемптористів. На цім становищі розвинув він знову многогранну діяльність. За час його душпастирювання сплачено борг за будову церкви і приступлено до розбудови школи. Перебудову будинку, який приміщує гімнастичну залю і дитячий садочок, закінчено в січні 1978 року, коштом около 450,000 долярів. Отець парох є активним директором парафіяльної школи також навчає у ній релігію. Він теж є катехитом у суботній Школі Українознавства, що приміщена в будинку парафіяльної школи. Від 1978 року о. Михайло є капеляном відділу Католицьких Воєнних Ветеранів св. Івана та духовним опікуном Товариства св. Імени. Недавно обрано його преставником монаших чинів до Архиєпархіяльного Священичого Сенату.

Співорганізаторами ювілею є о. Дмитро Библів, ЧНІ, та Андрій Кейбіда, Дам'ян Кордуба, Тарас Дурбак і Михайло Ґенґа.

ЛИТОВЕЦЬ ЗАЙМАТИМЕТЬСЯ ЕТНІЧНИМИ СПРАВАМИ

Вашінґтон, — Президент Роналд Реґен оголосив призначення Джека Бирджеса з Вашінгтону, Д. К., на пост свого спеціяльного асистента. Він буде на ділі заступником директора Бюра публічних зв'язків, працюючи під керівництвом Елізабет Дол, і до його обов'язків належатиме відповідальність за бізнесовий робітничий і сільсько-господарський сектори. В додатку до цих обов'язків доходитимуть і зв'язки з католицькою громадою та громадами етнічними.

Бюро Публічних Зв'язків — це головна програма Президента, якою охоплюється як найбільше особливих груп населення Білого Дому, щоб забезпечити ці головні групи населення певністю, що їхні погляди будуть вислухані й прийняті до уваги, коли Президент вирішуватиме й розвиватиме аґенди своїх програм. У додатку Бюро публічних зв'язків старатиметься поширювати і розвивати краще розуміння програм Уряду і політики серед громадян.

Джек Бирджес належить до другого покоління литовців-американців, він був зв'язковим для етнічних засобів масової інформації при Комітеті національностей за вибір Реґена і Буша і вже роками активно працює в етнічному русі Республіканської партії. Він був директором Відділу національностей при Республіканському Крайовому Комітеті в 1968 році й асистентом директора у Відділі спадщинних груп у 1972 році. Після президентських виборів 1980 року він очолював переходовий „тім" для аґенції „АКЦІЯ" (ACTION) і Корпус миру та служив консультантом директорові Корпусу миру.

Дж. Бирджес має великий досвід у адміністрації й керуванні. Він був провінційним директором Корпусу миру в Мікронезії від 1975 до 1978 року і кілька років перед тим виконував службу спочатку заступника, а потім директора аґенції „Акція". Він — колишній заступник декана Школи закордонної служби Джорджтавнського університету і декан для першокурсників у коледжі мистецтв і наук у цьому ж університеті.

Сам він закінчив історичний факультет Джорджтавнського університету в 1963 році і здобув маґістерку з царини російських студій у 1966 році. Він також відбув майже всі приписані вимоги для докторату з історії й російських студій.

Призначення Бирджеса Білим Домом на цю позицію в деякій мірі заповнює прогалину, яка була витворилася у цій Адміністрації через відсутність такої позиції, яка була за президентур Форда і Картера — „спеціяльного асистента президента для етнічних справ." Тепер Бирджес буде мати завдання, подібні до завдань попередніх спеціяльних асистентів, з тим, що до його обов'язків щодо справ робітничого, бизнесового, сільсько-господарського і католицького секторів доходить ще відповідальність і за сектор етнічний.

Москва забороняє вшанування жертв гітлеризму

Москва. — Жиди в СССР знають, що влада не любить, коли населення країни виступає в справах, що їх держава й комуністична партія хотять замовчати. І тому відзначують пам'ять своїх жертв з нацистських рук в закритих приміщеннях, або далі від людського ока.

Тут такі відзначування відбувалися 25 миль на схід від Москви, в гаю, недалеко залізничної станції Овражка. Ніхто з організаторів цьогорічного відзначування не ховався зі своїми плянами, бо кому вони могли чимбудь пошкодити? Але коли в неділю, 3-го травня, гуртки жидівських мешканців Москви почали прибувати до знаного їм з попередніх років гаю, застали зміцнені відділи міліції й хмари цивілів з КҐБ. До ліса прибулих не впустили, а на запит, чому не пускають, присутні на місці „красні командири" пояснили, що в гаю переводиться „санітарна акція". Які дерева й кущі піддані тій „санітарній акції", командири не сказали.

Але це зразу виявилося, коли прибуваючі заявили, що вони всеодно хотять відзначити пам'ять помордованих і коли не можна в одному місці, бо воно під „санітарним чищенням", то тоді вони це зроблять в другому місці. „Красні командири" сказали, що й це „нєльзя". Коли ж деякі уперті таки хотіли вшанувати пам'ять жертв Гітлера тоді їм сказали, що їх арештують, якщо вони це робитимуть і поставлять під суд. А совєтське судочинство — згідно із засадами „клясової справедливости" — засудить їх по 15 діб, або більше днів тюрми. Перед такою перспективою та ще й в обличчі численних умундированих і цивільних сторожів совєтського ладу прибулі мусіли поступитися. І вшанування пам'яті помордованих жидів в гаю біля станції Овражка цього року відбутися не могло.

Ірляндський терорист Сендс помер у тюрмі

Бельфаст, Північна Ірляндія. — Член революційної Ірляндської республіканської армії Роберт Сендс помер у тюрмі на 66-му дні голодівки і його смерть викликала велике порушення серед частини католицького населення Олстеру.

Епічна боротьба одиниці проти державного режиму і встановлених ним законів, що її висліду очікували не лише католики Олстеру, але й цілий світ, закінчилася покищо перемогою обов'язуючих законів. Англійський уряд і особисто прем'єр Марґарет Тачер стала на становищі, що обов'язуючий закон мусить бути захищений і пошанований а вимог Сендса вдоволити не можна. Сендс, який був засуджений на 14 років ув'язнення зброї вимагав надання йому прав політичного в'язня. З ним для тієї самої цілі голодували ще й деякі інші ірляндські католицькі в'язні. Обов'язуючий англійський закон клясифікує вину таку, як Сендса, як кримінальний злочин. В парляменті в Лондоні не вплинув ні з боку уряду, ні з боку опозиції проєкт на зміну того закону.

Сендса арештовано зі зброєю в руках після одного чападу, одначе участи в нападі йому не доказано, а він сам не признався. Раніше він вже відсидів п'ять років у тюрмі за грабунок двох бензинових станцій зі зброєю в руках та за дві інші спроби грабунку. В часі перебування в тюрмі Сендса обрано на члена парляменту з округи, де більшість населення католики, які голосували за ним і проти другого кандидата, яким був протестант.

Вашінґтон рішив дати допомогу в зброї Ґватемалі

Вашінґтон. — В ланцюгу переворотів, що їх плянувала Москва з Кубою та при значній допомозі совєтських сателітів в Центральній Америці, переворот у Ґватемалі відігравав важливу ролю. Партизанські загони вже здавна оперували в тій країні, озброєні зброєю доставленою згаданими державами.

Речник Державного департаменту, виконуючий обов'язки помічника державного секретаря у внутрішньоамериканських справах, Джан Бушнел, заявив у своєму виступі перед Комісією закордонних зв'язків Сенату, що Уряд ЗСА готовий дати допомогу в зброї ґватемальському урядові, якщо той заґарантує пошанування людських прав та візьме під контролю виступи відділів безпеки. Ті вимоги мабуть не зовсім будуть до смаку режимові генерала Ромео Люкаса Ґарсія, який тепер кермує Ґватемалою й намагається очистити її від впливів лівих елементів.

Попередній Уряд ЗСА президента Джіммі Картера чотири роки тому припинив допомогу в зброї для Ґватемалі у зв'язку з повторним порушуванням людських прав різними органами влади тієї країни та з огляду на небезпеку збройної інтервенції Ґватемалі в Беліз. Тепер стверджено на підставі різних доказів, що кубинський уряд Кастра не лише доставив до Ґватемалі значнішу кількість зброї, але доставляє її й далі, а крім цього в Кубі відбувають вишкіл численні ґватемальські партизани й терористи. Ті факти змушують Уряд ЗСА переглянути ще раз положення на тому відтинку й у потребі ревідувати попередні рішення.

Допомога Ель Сальвадорові, яку дає Америка, не буде успішною, якщо сусіди його будуть загрожені, або навіть попадуть під впливи червоних елементів. Одначе допомога іншим країнам Центральної Америки пов'язана з відповідним законодавством і тому Уряд ЗСА насамперед мусить добитися ухвали в Конгресі відповідних законів.

Проф. І. Головінський очолив Раду Вищої освіти

Ню Брансвик, Н.Дж. — Д-р Іван Головінський, професор психології і спеціяльної освіти (дефектології) Ратґерського університету, очолив Нюджерзьку координаційну Раду вищої освіти в справах учнівського службового обслуговування і спеціяльної освіти.

Членами Ради є голови департаментів усіх університетів і коледжів стейту Ню Джерзі, де вишколюються шкільні психологи, дефектологи і дорадники спеціяльної освіти. Членами Ради є також відпоручники департаменту освіти і департаменту університетської освіти. Рада є дорадчим тілом департаменту освіти в справах шкільного законодавства, професійних дипломів та університетських програм у ділянці спеціяльної освіти та шкільної психології.

У світі

ПАПА РИМСЬКИЙ Іван Павло II знову виконав ваґомий жест у відношенні до Англіканської Церкви з метою зміцнити екуменічну течію. Папа запросив представника Англіканської Церкви аббата Вільфреда Вестона з Бенедектинського аббатства в Нещдомі, Англія, взяти участь у закритих нарадах Святої Конґреґації для справ Святих. Ціллю нарад простудіювати підстави для визнання святою, або принаймні благословенною сестру Марію Ґабрієлю Саґедду. Дотепер тільки католицькі теологи могли брати участь у таких нарадах, бо йдеться про дуже засекречені внутрішні справи Церкви. Папа Іван Павло II приготовляється на другий рік відвідати Англію й при тій нагоді відбути розмови з головою Англіканська Церква зі свого боку проявила вже раніше символічний екуменічний крок, запросивши Папу взяти участь у релігійних відправах у одній з найстарших англіканських церков.

ПРАВІ ТЕРОРИСТИ в Болівії, які захопили рафінерію американської фірми Окцидентальна інтернаціональна олива висунули свої вимоги, від прийняття яких урядом вони узалежнили звільнення рафінерії. Якщо уряд Болівії не задоволить їхніх вимог, то вони рафінерію зірвуть динамітом. Групу терористів, які захопили цю рафінерію, очолює правий екстреміст Карльос Вальверде Барбері, який широко відомий у Болівії зі своїх скрайніх поглядів. Терористи поставили дуже далекойдучі вимоги до уряду, які ледве чи він зможе виконати. Головною серед тих вимог є уступлення теперішнього президента Болівії генерала Люіса Ґарсії Мези. Терористи вимагають, щоб він уступив до 48 годин.

ПРЕМ'ЄР ТАЇЛЯНДУ Прем Тісєулянонда, який вийшов переможцем у державному перевороті в квітні цього року, бо заговірники після перших успіхів розбіглися, ще не зміг опанувати ситуації. Він не перебрав керівництва державою міцно у свої руки, не видав відповідних проклямацій і доручень, ані не закінчив у якийсь спосіб справи з арештованими заговірниками. Головний заговірник, командир танкового полку Манун Рубхакорн ховається десь у нутрі країни, а визначений на нового прем'єра генерал утік за кордон. Королівський дім підтримав прем'єра Према, але він зі свого боку зовсім не робить заходів для зміцнення своєї і свого уряду позиції.

МОСКВА ЗАГОСТРЮЄ СВОЮ КАМПАНІЮ проти політики американського Уряду і персонально проти президента Роналда Реґена. Останньо виступив у цій пропаґандивній кампанії відомий директор Американсько-Канадського інституту, дослідчої установи, Ґеорґій Арбатов. Перед декількома тижнями Арбатов перебував у ЗСА і намагався дістати продовження візи, щоб могти взяти участь у телевізійних дебатах. З огляду на напружені відносини між ЗСА і СССР державний департамент відмовив йому продовження права на перебування. Він тепер написав, що американська закордонна політика нестійка, що вона „зиґзаковата". Професор Арбатов „забув", що всяка закордонна політика вже по своїй природі мусить бути „зиґзаковатою", мусить послуговуватися маневрами й іншими засобами. А яка ж, як не „зиґзаковата" є російська світова політика? Та ж Москва змагає до реалізації своїх імперіялістичних цілей дуже крутими маневрами й дуже несподіваними засобами, зовсім не прямолінійно. Про державного секретаря А. Гейґа і секретаря оборони К. Вайнберґера Арбатов сказав, що вони „роблять шум, як люди, що загубили контролю подій".

ПРЕМ'ЄР ІЗРАЇЛЯ МЕНАХЕМ БЕҐІН заатакував публічно західньонімецького канцлера Гельмута Шмідта за його пропозиції притягнути Палестинську Визвольну Організацію до міжнародних переговорів, Уряд Ізраїля категорично протиставиться тому з огляду на те, що ПВО веде терористичну акцію проти цивільного населення, вбиваючи жінок, дітей і стариків, щоб осягнути свої політичні цілі. Беґін закинув німцям, що вони забувають про шість мільйонів жидів, які загинули з рук гітлерівської влади, а канцлер Шмідт служив вояком у німецькій армії в часі тієї влади й навіть дістав за хоробрість „Залізний хрест", високе бойове відзначення за хоробрість в обличчі ворога. Західньонімецькі офіційні чинники, заскочені таким вибухом прем'єра Беґіна, висловили своє здивування з того приводу, а речник боннського уряду Курт Беккер дістав доручення передати ізраїльському амбасадорові поставу німецького уряду в цій справі.

ІРАНСЬКИЙ УРЯД ЗАЖАДАВ від Кувейту офіційного оправдання з приводу того, що сейсмографічний корабель, який був на службі Кувейту переплив в територіяльні іранські води, де його схопили іранські воєнні кораблі. Без такого оправдання іранці не хотять звільнити того корабля. Кувейт заявив, що корабель знайшовся на водах Ірану через помилку, але це Теграну не вдоволяє.

В Америці

ДЕЯКІ ГАЗЕТИ, зокрема ті, які прихильно ставляться до етнічних справ і проблем, критикують Адміністрацію президента Роналда Реґена за те, що його найближчі співробітники майже іґнорують етнічні групи і з легковажністю ставляться до жінок. Досі, як відмічають деякі газети, відповідальні за справи номінацій дорадники Президента, навіть не хотіли про ці справи говорити, не кажучи вже про те, що вони не найменували навіть половини з того числа жінок і етніків, які працювали у федеральних бюрах під час урядування президента Джіммі Картера. Спочатку відповідальні за ці справи особи ставили вимоги, що федеральні урядовці на вищих постах повинні бути довголітніми симпатиками Роналда Реґена. Тепер, коли ця справа стала неприємною для Адміністрації, люди Реґена закинули ці вимоги, але вони не знаходять відповідної кількости кандидатів.

В ОЦІНЦІ ВИСОКИХ РЕЧНИКІВ Державного департаменту Москва, якщо йдеться про оцінку ситуації в Польщі і керівництва польської Компартії, була більш поступова, як її сателіти, які, як у випадку Східньої Німеччини і Чехо-Словаччини, домагалися ліквідації польського питання та застосування більшого тиску на варшавських лідерів, щоб вони не зволікали з полагодженням скомплікованої ситуації. Речник Державного департаменту заявив, що не зважаючи на внутрішній тиск, Совєтський Союз досі не перевів військової інвазії на Польщу, а радше стосував внутрішній тиск на польських комуністів, даючи йому всяку можливу, зокрема політичну і пропаґандивну підтримку.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН, зглядно його співробітники, переслали до Конґресу нову пропозицію щодо розподілу допомоги „велфер", пропонуючи припинити таку допомогу для вагітних жінок, страйкуючих робітників, малолітніх осіб і низькооплачуваних робітників, яких попередні адміністрації поставили в катеґорію бідних. Адміністрація Реґена також пропонує, щоб місцеві власті більше провірювали фінансову спроможність тих осіб, які адоптують дітей, бо досі бодай 30 відсотків таких прибраних батьків після адоптації вносили прохання до „велфер" на допомогу, покликаючись на малолітніх дітей. Дейвід Б. Свап, заступник секретаря Департаменту здоров'я і суспільної служби заявив, що таким способом Уряд зможе заощадити один більйон долярів в 1982 році. Він думає, що принаймні 400,000 осіб, зокрема родин з малолітніми дітьми, втратять допомогу „велфер", бо їхні фінансові спроможності набагато перевищають встановлений Урядом мінімум. Тепер під опікою „велфер" є 3,8 мільйонів родин.

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА МНОГОЛЮДНО ЗУСТРІЛА 85-РІЧЧЯ РЕД. І. КЕДРИНА

Ню Йорк, Н.Й. (Л.К.) — На святочну вечерю із приводу 85-річчя ред. Івана Кедрина-Рудницького, що відбулася у неділю, 3-го травня ц.р., тут в Українському Народному Домі, яку спільними силами влаштували — Наукове Товариство ім. Шевченка, Спілка Українських Журналістів Америки та Літературно-Мистецький Клюб у Ню Йорку — многолюдно прибула українська громада Ню Йорку і околиць.

Поміж представниками різних товариств, організацій і установ були члени Екзекутивного Комітету УНСоюзу — головний касир Уляна Дячук із чоловіком Володимиром та головний секретар Володимир Сохан із дружиною Неонілею та інші союзові діячі з Ню Йорку і Ню Джерзі.

В очікуванні на Ювілята і його дружину Марію, за столом засіла президія цього вечора у такому складі: о. проф. Себастіян Шевчук — з церкви св. Юра в Ню Йорку, о. проф. д-р Мелетій Войнар, ЧСВВ, член Управи НТШ, проф. д-р Юрій Старосольський — член Управи НТШ, гість з Вашінґтону, д-р Маруся Бек — голова Ради Прихильників УНР, відомий філянтроп і діяч, гість з Детройту, д-р Ярослав Падох — голова НТШ, ред.-емерит Антін Драґан, ред. Іван Смолій — головний редактор часопису „Народна Воля" та заступник голови СУЖА, ред. Ольга Кузьмович — голова СУЖА, проф. д-р Василь Ленцик — генеральний секретар Головної Управи НТШ та асистент-професор Петро Рудницький з Колумбійського університету, родич Ювілята та внук Мілени Рудницької.

Степан Крижанівський, у якого була керма всього вечора, заповів прихід на залю ред. І. Кедрина та його дружини. Повставши, присутні супроводили їх грімкими оплесками, до цієї хвилини, аж доки вони не засіли за президіяльним столом. Тоді в імені СУЖА тепло привітала Ювілята та його дружину ред. О. Кузьмович.

С. Крижанівський у короткому привітальному слові, крім побажань Ювілятові з приводу його уродин, підкреслив, що ред. І. Кедрин і його дружина є постійними гостями ЛМ-Клюбу, як також він наголосив велику обдарованість Ювілята в журналістичному і публіцистичному напрямі та відмітив його ерудицію та знання малярського мистецтва, назвавши І. Кедрина журналістом „пар екселлянс".

Опісля виступили три головні промовці цього вечора. Першим із них промовляв проф. д-р Юрій Старосольський, який започаткувавши промову Франковим

Ювілят ред. І. Кедрин (посередині), біля нього його дружина Марія (зліва) і д-р Маруся Бек. Стоять позаду (зліва): редактор-емерит Антін Драґан і д-р Юрій Старосольський, головні промовці.

(фота: ред. Рома Сохан-Гадзевич)

„Якби ти знав, як много важить слово", — вказав на Ювілята, — як на майстра, слова, на журналіста і громадянина, який — „завжди був близько подій, про які писав", тобто був і є таким журналістом, яким повинен бути кожен, хто працює у цій професії. Відтак промовець у своєму слові розповів про життьовий шлях І. Кедрина, при цьому, заторкнувши і проаналізувавши його

(Продовження на ст. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda". P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

КПК вияснила свою поставу

Серед великої кількости різних важких проблем, які стоять перед керівництвом сучасного Китаю і очікують своєї розв'язки, однією із складніших була його постава до покійного лідера будівничого червоного Китаю Мао Зедонґа та з'ясування його місця у модерній історії.

Мао належав до найстарших комуністів Китаю, в скорому часі, бо вже на початку 20-тих років він вибився на лідера КПК і на тому пості був аж до своєї смерти 1976 року. За ті довгі роки він добився неймовірних успіхів. Він вивів комуністичну партію і її військо з найважчих ситуацій, навіть тоді, коли його головний противник генераліссімус Чан Кай-шек мав над ним колосальну перевагу, він з успіхом протиставився у багатьох випадках вказівкам Кремлю й особисто Сталіна, він створив зовсім нову, у великій мірі протилежну до вчення Маркса і Леніна, теорію революційної боротьби, яка стала підставою остаточної перемоги комуністів у Китаї, він поставив на ноги країну і народ, які останніх сто років були в стані повного розкладу і упадку і т.д. Але після цих небувалих успіхів він частково зі зазнайства, а частково, тому що на старості літ відірвався від життя китайського народу і перестав прислухуватися своїм найближчим співробітникам , штовхнув країну на цілий ряд авантюристських починів, які могли були покінчитися тотальною катастрофою й упадком КНР, на що власне розрахувала добре поінформована Москва.

Тотальна колективізація селянства на взір совєтської, що її перевів Мао, була б скінчилася таким голодом, якого ще не бачив Китай, що звик до голодових катастроф, якщо б не працьовитість та винахідливість китайських селян і швидкий готовий поворот до індивідуальних маленьких земельних наділів: „Великий скок уперед" поглинув знову величезні ресурси й людські енергії та час, і ще довго на задніх подвір'ях китайських домів і будинків страшитимуть звалища маленьких сталеварень, що мали забезпечити „залізну потребу" тієї найбільшої країни; нарешті своєю „Великою культурною революцією" Мао вдарив у саме серце суспільнополітичної системи. Але й це Китай перебув і поволі заліковує рани.

Ліквідуючи спадок по Мао й шукаючи нових шляхів дальшого розвитку Китаю, теперішнє керівництво стояло між двома крайностями: продовжувати міт Мао, а чи скинути його з п'єдесталю. Як звичайно, в таких ситуаціях думки поділилися. На протязі років від смерти Мао ґрандіозний бій розгортався з перемінними успіхами, раз одні, то знову прихильники другої течії здобували перевагу. Як з одного боку символом був „предсідник Мао і його думки", так з другого — став Денґ Шіяопінґ, також співробітник Мао, але прагматична людина, яка противилася усім надзвичайним поривам Мао і через те кількакратно його Мао комплетно відсував від впливів і праці, а навіть переслідував. Бій виграв Денґ і він та його прагматична метода й цілі стали обов'язуючими в КНР. Але що з Мао? Він же був великим лідером впродовж десятків років і має за собою невмирущі історичні перемоги!

Люди є людьми й загально сподівалися, що Денґ після своєї остаточної перемоги відомстить вже неживому Мао за всі упокорення, особисті невдачі й кривду. Але якийсь особливий геній китайського народу, його „шостий", а може „сьомий змисл", якого не мають інші народи і який має китайський народ та завдяки тому єдиний у світі перетривав зі своєю державою від зарання своєї історії і аж до сьогодні знайшов вихід і з цієї ситуації.

Після довгих дебат і завзятих спорів винесено холодне рішення, яке подав до відома міністер закордонних справ КНР і віцепрем'єр Гуанґ Гуа: „Мови про демаоїзацію бути не може. Мао і його думка залишаться назавжди провідною зорею нашої партії і держави. Але він в своїх пізніх роках відірвався від дійсности та від людських мас і не користувався добрими порадами, через це поробив серйозні помилки, які начинили великих шкід. Ми усвідомлюємо й визнаємо одне й друге й на цьому всі будемо стояти".

КАНЦЛЕР ЗАХІДНЬОЇ НІМЕЧЧИНИ Гельмут Шмідт після відвідин Савдійської Арабії відвідує різні менші арабські країни. Метою його поїздки зміцнити господарські зв'язки з арабськими країнами, а крім цього продовжити ту політичну акцію, що її започаткував державний секретар Александер Гейґ, а опісля продовжала прем'єр Англії Марґарет Тачер.

КРАЙОВЕ КЕРІВНИЦТВО Республіканської партії старається тепер піднайти відповідних кандидатів на сенаторські пости серед молодшого покоління, надіючись, що у виборах в 1982 року особи молоді, активні, підприємчиві, можуть перемогти 20-ох демократів в Сенаті, вік яких коливається між 60 і 70 роком життя.

Т.Т.

МАЙСТРИ ВЕЛИКОЇ БРЕХНІ

Колись уважали „майстром великої брехні" д-ра Йозефа Ґеббельса, міністра пропаґанди Третього Райху й одного з найближчих співробітників Гітлера. Ґеббельс учив своїх підручних і сам тримався тієї засади, що „чим більша брехня, тим легше люди в неї повірять, щоб тільки її постійно повторювати". Ґеббельс пропав із своїми вигадками, але його місце з успіхом зайняли совєтські пропаґандисти. А власне вони й не зайняли його місця, бо вони вже давно були й залишилися неперевершеними майстрами великої брехні, а тільки події Другої світової війни поставили їх у тінь гітлерівської пропаґандивної машини.

Майстерність, вигадливість і неперевершеність у брехні, а спеціяльно у великій небилиці — засіб совєтської пропаґанди брехні совєтських мастаків потверджується ще раз і ще раз наново свіжими „майстерштіками". Останні з них — це повінь такої несамовитої брехні про події в Польщі, що її навіть від большевиків годі було сподіватися. Цієї всієї брехні не можна навіть вирахувати, а тим більше зреферувати, але для прикладу треба подати дещо з довжелезної статті в „Літературній газеті" з 15-го квітня ц. р. „Литературная газета" виходить у Москві і зараховує себе до серйозніших тижневиків у всьому Совєтському Союзі. А стаття, про яку хочемо говорити, появилася під сочистим наголовком „Нечистая сила" та ще й з підназоловком „Ползучая контрреволюция в Польще". А написав її „зацний" учень д-ра Ґеббельса, чи пак Леніна, Владімір Ломейко.

Як сказано, стаття є про події у Польщі. А Ломейко відкрив там ні більш, ні менш, а власне „нечисту силу", якій він і посвятив цю статтю, понавигадувавши різних билиць і небелиць.

Про КОР (Комітет Оборони робітників-Комітет суспільної оборони) зацний Ломейко написав ось що: „Що таке КОР і хто його очолює? Це півлегальна організація, створена в 1976 року групою дисидентів. З тактичних міркувань члени КОР заявляли, що вони не проти соціялізму, а тільки за його покращання. Як показав досвід минулих місяців, починаючи серпнем 1980 року, елементи з КОР примазались до робітничого руху протесту проти безпорядків у господарському житті".

Так написав поцтивий „товариш" Ломейко. Видно він добре поінформований, але чомусь „забув" сказати, для чого 1976 року постав КОР. Про погром польських робітників польською комуністичною поліцією, про насильства над ними, арешти, звільнювання із праці й судилища та про потребу суспільної оборони для них — Ломейко не знає. Впрочім його інтересує, хто кермує КОР-ом, а не для чого він постав.. Далі Ломейко пише: „Члени КОР настоюють на тому, щоб вимоги незалежної профспілки „Солідарносць" носили ультимативний характер. Той курс на загострення боротьби з народною владою прямує до виразної провокаційної цілі зірвати діялог уряду і профспілок".

Що слово — то брехня. насамперед у справах профспілки „Солідарносць" рішають самі робітники і цього свого права й привілею вони рішуче боронять. Власне з робітників походять ті скрайні елементи, які висувають рішучі вимоги до влади. А вони після стільки різних обіцянок з боку уряду, які ніколи не були сповнені, після насильств і непорядків, учинених урядом, не мають зовсім до нього довір'я. І тому є тверді і рішучі та вимагають гарантій. А члени КОР, якщо і можуть висловити свою думку, то радше дораджують еластичність і ступневість у висуванні вимог. Коли ж ідеться про діялог, то профспілки підкреслюють потребу його продовжувати.

Особистий терор

Органи УБ (Ужендy безпеченьства - польське КҐБ) особливо гострять собі зуби на одного з лідерів КОР-у, відомого автора численних статтей і книжок, колись комуніста Яцека Куроня. Ось як про нього пише „Литературная газета": „Як потверджують самі діячі КОР, усі інформації з Польщі до радіостанції 'Вільна Европа' ідуть через Куроня і без його згоди ні один матеріял не випускають на хвилі". Насамперед, де й коли, та які „діячі КОР" казали таке? Таке кажуть аґенти УБ і КҐБ. А втім, як знаємо, матеріяли про розвиток подій у Польщі, що їх передають американські радіовисильні не раз виразно прихильні до СССР і сучасного варшавського уряду і навіть один з американських репортерів — Джек Андерсон — опублікував про те матеріяли.

Як відомо, органи польської безпеки й міліція у різних випадках побивали робітників, нищили бюра профспілки „Солідарносць аж дійшло до трагічних подій у Бидґощі, де поліційні чинники напали й важко покалічили робітників. Тепер же державна поліція й прокуратура у Бидґощі самі ведуть слідство проти злочинних виступів поліції. А ось як пише про це „Литературная газета": „Міліцію шельмують, не дають їй змоги виконувати професійні обов'язки". Гарні професійні обов'язки: ламати ребра безборонним робітникам і розбивати їм голови! Щось як у Совєтському Союзі. А це ж Польща!

Ще заки в ЗСА перебрав владу президент Роналд Реґен, державний секретар в Уряді президента Картера Едмунд Маскі мав розмови з президентом юнійної централі АФП-КІО, Л. Кирклендом у справі допомоги американських робітників польським робітникам. Як звичайно в ЗСА, про це зразу широко звітувала американська преса, подаючи, що державний секретар дораджував обережність і стриманість у несенні тієї допомоги, щоб не наразити польських робітників на провокації польської влади, а ще більше її московських наставників. А „Литературная газета" зробила з цього велику диверсійну таємницю, малощо не державний заговір. Вона пером цього ж Ломейка пише: „Лише значно пізніше просякли американську пресу вістки про зустріч тодішнього державного секретаря Е. Маскі з предсідником АФП-КІО Л. Кирклендом, на котрій осягнено порозуміння зберігати в повній таємниці угоди АФП-КІО з „Солідарносьцьов". Розуміємо, що Ломейко не має доступу до американської преси й не міг про зустріч обидвох названих і зміст їхньої розмови довідатися кілька годин після неї, то хоч прочитав би собі нашу „Свобо-

(Продовження на ст. 4)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагує Лев Яцкевич

Біологічна революція

Згідно з оцінкою демографів, населення нашої пляннети до кінця XX сторіччя збільшиться до 6,5 більйона. Це, без сумніву, поглибить проблему прокормлення такої великої кількости людей. Тому не слід дивуватися, що майже в усіх дослідно-наукових осередках світу проводяться інтенсивні досліди над збільшенням видайности рільничих плодів. „Зелена революція" дала людству „чудесну" пшеницю та риж, що майже подвоїла їх видайність із допомогою добрив. Сьогодні проходять нові досліди над вирощуванням рослин, як то кажуть „від кореня до стебла".

Недавно в західньонімецькому журналі „Штерн" появилася стаття Ульріха Шіпке про осяги дослідників у Міжнароднім Осередку Поліпшення якости збіжжя, яке вони назвали трітікалє", що становить акронім ботанічної назви пшениці (трітікум) та жита (секалє). Цей новий тип збіжжя, на думку фахівців, переходить своїми прикметами та видайністю зерна, все те, що досі створила природа. Такі досліди та експерименти над вирощуванням нових типів зерна, мають на меті прокормити фантастично зростаючу кількість населення землі та зменшити кризи голоду.

І так, проф. Горст Ґавль, з Мюнхену, з допомогою складної методи перещеплення, виростив новий тип пшениці, висотою 12 сантиметрів. В Інституті Макса Плянка, в Німеччині, вирощено жито, що росте два роки підряд, без потреби нового засіву. Дослідники в Арґентині виростили новий тип ячменю, що має від 50 до 100 відсотків більше білка. Ще інші дослідники повідомляють про винахід зерна, що має на однім стеблі три до чотири колоски.

Обраховують, що на світі існує приблизно 380 тисяч різного роду рослин, що мають притаманні для себе властивості. З одних рослин не відлітає восени листя, інші ростуть на солоній воді, ще інші, мають велику відпорність на певні рослинні недуги. Коли защепити ці властивості нашим ужитковим рослинам, можна б створити нову „зелену революцію".

Десять років тому, американський фізіолог д-р К. Стюард довів, що рослину можна виростити без насіння. Він витяв з моркви тонку пластинку, вибрав з неї поодинокі клітини та поклав до кокосового молока. За деякий час, з кожної клітини виросла нова морква, не гірша, ніж з насіння. І саме, цією методою користуються учені при схрещуванні рослин. З допомогою цієї методи можна злучувати в реторті клітини майже всіх рослин та вирощувати з них нові, невідомі досі породи. Те саме, теоретично, можна також робити з клітинами тварин.

Декілька років тому, в Вирощувальному Інституті в Трейсі, Каліфорнія, вродилося теля, що становить продукт схрещення корови та буйвола (американське боффало). Ті дві рогаті тварини, подібно, як людина та мавпа, природно, не можуть мати потомства. Тому процес запліднення перепроваджено в ляборатори́ній реторті. Новий тип буйвола, який вони назвали „біффало", дає більше м'яса ніж ніж корова, чи віл та вимагає менше та дешевшого корму. Досі таких „біффалів" виведено 10,000 штук.

Проте найбільші надії зв'язують дослідники, не з вирощуванням нових скотарних пород, а зі збільшуванням видайности існуючих. Найкращим прикладом існуючої техніки „поліпшення" раси, може стати корова „корінна" з Роврінґ Спрінґ. Вона дала, в минулім році, рекордову кількість молока, поверх 40,000 літрів, цебто 120 літрів денно. Але виведення такої суперкорови, не така то легка справа. Йдеться про те, що потомство становить завжди вислід парування самця і самиці, яке не завжди є повноцінне і певне.

Для виведення повноцінного суперскоту, користуються тепер методою британського зоолога, д-ра Джана Ґурдона, що її він задемонстрував на жабі. Він витяв з неї декілька клітин, з яких, під мікроскопом, забрав дідичний (генетичний) матеріял, що вміщається в ядрі кожної клітини, та перещепив його до жаб'яного яєчка, з якого перед тим забрав його дідичний матеріял. І нагло стало дійсністю біологічне чудо. З так бо заплідненого яєчка, розвинулася нормальна жаба, з повною характеристикою тієї жаби, з якої взято дідичний матеріял. З допомогою цієї методи, учені сподіються виводити в майбутнім такі суперкорови, як згадана вже „Корінна".

Чи ті всі речі стануть дійсністю у задуманій формі невідомо. Але відомо те, що ум людини потрапить завжди, навіть в найбільше важких та несприятливих обставинах найти для людства вихід та вивести його на нові шляхи, дальшого розвитку та росту!

ПІСЛЯ ПРИМІЩЕННЯ СОВЄТСЬКИХ РАКЕТ типу САМ-6 на фронті довкола християнських поселень у долині Бекаа, а особливо довкруги обложеного християнського міста Заглє, ізраїльські урядові чинники формально зажадали відтягнення цих ракет поза християнські оселі. Ракети типу САМ-6 належать до сильніших і більш нищівних типів совєтської ракетної зброї, що її вони доставляють найближчим своїм співробітникам закордоном. Ізраїль обмежив свою вимогу терміново, вимагаючи відтягнення ракет до вівтірка, 5-го травня. Сирія відмовилася від виконання цієї вимоги.

Ольга Кузьмович

ПРО ЦИХ, ХТО МАЄ ПОЧУТТЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТИ
(Напередодні XIX Конвенції СУА)

Якщо критичним оком поглянемо на українську спільноту на американській землі, в останніх двох-трьох роках, то немає сумніву, що тепер її стан викликає багато застережень.

Тому із серйозністю і тривогою за цю нашу громаду та її дальшу долю, слідкуємо за кожним проявом активности окремих її відламків, а зокрема за більшими зібраннями, на яких дискутується минуле і плянується майбутнє. Не диво, отже, що недалека вже Конвенція Союзу Українок Америки викликає широке зацікавлення і багато думок і надій. Бож українські жінки відіграють в українській сьогоднішній спільноті таку відповідальну і важливу ролю, як ніколи досі — і це у кожній постанові; як матері і як активні члени усіх громадських та церковних з'єднань. Наскільки вони мають більшу силу — згуртовані у своїй організації, бачимо наявно на підсумках дотеперішньої праці СУА.

Союз Українок Америки, заснований на взір і за доброю традицією Союзу Українок на Західніх землях України, перейшов на протязі 55-ти років свого існування різні періоди та велику еволюцію. Із допомогового, культурно-освітнього товариства, після застрику „нової крови" і сильного розросту після Другої світової війни, сьогодні він — це сильна одиниця української спільноти, яка не тільки поставила собі, але й виконує поважні завдання.

На зовнішньому відтинку із найважливіших — це пропаганда і боротьба за права людини в Україні, сьогодні найближчої усім українцям справи.

Зовнішні зв'язки, які вдержується активною участю у міжнародних жіночих конференціях і в праці з етнічними групами на терені ЗСА у зв'язку з етнічною політикою, що її мав останньо демократичний Уряд — це ділянка, що дає СУА більші можливості успіху, як їх мають інші наші організації. Останньо велике поле до того давав Міжнародній Рік Дитини а також теперішня Декада Жінки.

Другою візитівкою СУА перед широким світом став репрезентативний Український Музей, створений і ведений СУА послідовною та ентузіястичною працею, в ім'я пропаганди і плекання справжньої української народної культури.

Третім знаменним і видним широко успіхом СУА — це його орган „Наше Життя", що стоїть на високому журналістичному рівні та добув велику кількість читачів із усіх шарів української спільноти.

Вкінці не можна поминути ще однієї ділянки праці на зовнішньому відтинку, а це — суспільної опіки із стипендійною акцією для української молоді в Бразилії, до якої включилося наше громадянство не лише з рядів СУА.

Але всі ці почини і успіхи добуті типічною для жіноцтва впертістю у прямуванні до визначених собі цілей — це лише одна невелика частина того, що може і повинна робити так звана колись „слабша частина спільноти". Підкреслюємо з притиском „колись", бо цей пересуд чи пак це окреслення вже давно втратили своє значення та виказалися недоречними. Життя у всіх його природних етапах і у всіх непередбачених ударах доказує наскільки жінки сильніші психічно та як багато можуть здобути силою духа і волею.

Хіба найкращим і найбільше промовистим доказом сили т. зв. „слабих жінок" є українське жіноцтво і це не лише в останніх роках а через цілу історію нашого народу від княгині Ольги до Оксани Мешко.

Цю особливу силу української жінки, її завзяття, ентузіязм і щирий патріотизм слід поставити в належну перспективу та витягати з цього спокійні, розважні висновки у загальногромадському житті. Безперечно одним із засобів використання цієї сили є згуртування жінок у своїй власній організації. Це, що не може подолати одиниця — зробить легко добре зорганізований гурт. Тому саме і бачимо позитивні висліди тих усіх починів СУА, які

(Закінчення на стор. 4)

Іванна Савицька

З ДОРОГИ НАД ЧОРНЕ МОРЕ

II

Мистецьких ґалерій у місті теж не бракує. І не гадайте собі, що картини всі зрозумілі, всі під ваш смак. Ось, кусочок ганчірки висить тут на шнурку в обрамуванні сірої рами, з підписом — носталгія.

І кераміки повно — гейби під стиль Ґеруляк, то треба її розуміти, чи може, краще, відчути, так, як ми відчуваємо мистецтво нашої Слави.

Саме тепер, на Торговельній Площі Букарешту — міжнародна виставка.

Румунія старається продати світові свою слабеньку продукцію: трактори, сівалки, грузовики, мануфактуру бідну і взуття, що їх ніхто не купує, хіба болгари і Албанія.

Збут на товар слабий. Зате румунські блюзки, саме тепер популярні, бо мода сільська вимагає більше блюзок. Їх замовляє Франція і замовляє Лондон.

Вклонитись треба румунам за їхню увагу до народного, гарного мистецтва. Кожний готель, кожна вулиця має крамницю з народними добрими виробами. Їх тчуть і вишивають, різьблять, ліплять і випалюють у спеціяльних державних артілях, а умільців народного мистецтва цінують дуже високо.

Вам червоніє в очах від тих блюзок, від настільників, подушок і доріжок, від керамічних мисок і дзбанків, вам крутиться, прямо голова, і не шукайте далеко, бо всі крамниці є державні, однаковий скрізь товар, ті самі ціни, конкуренції у торгівлі немає. І ніхто тут не квапиться догодити клієнтові. Хочеш—купуй, а не хочеш — іди собі з Богом.

Попит на народне мистецтво дуже великий. Крамниці повні людей, чужих і своїх, а декорування хат тканини довгими рушниками зберігається далі й посьогодні. Румуни шанують традицію.

У готелевій кімнаті — телевізор чорно-білий. Кольорових Румунія ще не має. Кручу мале колісце, хочу зловити якусь вістку, якусь новинку з політичного світу. Ось вона: щаслива свинарка дочекалась восьмеро поросят, доярка додоїлась медалів, а в якомусь колгоспі, після праці щасливі і веселі трудящі, надвигавшись мішків бараболі, готуються зразу танцювати. Стара, відома, відгомоніла пісня.

Їду в Карпати

Вісім годин автобусом на північ, і я гористим зеленим шосе добиваюсь до підніжжя Карпат. Скрізь ліси і ліси, добрі, широкі дороги, зелень трав, і вам здається, що це Кінґстон і Гантер уже недалеко. Та ні! В Гантері ширше просторніше, а тут ви ніби торкаєтесь гір Карпат, що півколесом обгорнули Бресов, центр туристичної уваги. Тут і готель „Карпати", новий імпозантний, великий, в серці самого міста, а міста, здається не видно, бо скрізь зелено, все заховане в парках, в стрункиx, високих ґлядіолях, що їх доглядають шкільні діти, збирають висохлі листки, підіймають папірчики, бо їх заморські туристи кидають часто на траву. Тут, у Румунії, дуже шанують природу, вулиці чисті, мов люстро, недокурка ніхто не жбурне.

Православна церква св. о. Миколая повна прекрасних фресок і мозаїки, що їх із захопленням оглядають туристи. Тут перед брамою жінка вся в чорному справляє поминки по померлому чоловікові. Повний кошик свіжого печива і домашнє вино з одним келішком — це прийом для тих богомільників, що за частунком згадають душу покійника.

„Просимо, просимо, пригощайтесь, паломники з чужих країн, та згадайте праведну душу покійного Константина".

І хто розхопив все печиво, хто випив пляшку вина? Голодні американці. Та чи згадав хоч хтось душу покійника? Відай не згадав.

У Бресов, я тільки дві години. Тринадцять кілометрів вгору, самими крутими серпентинами, і я все вище і вище підношусь, до такої краси, що дух завмирає в грудях, а очі кругом розбігаються, не всилі зачепитись за щось одне, бо все тут прекрасне і нове, так дуже близьке до неба. Верхи імпозантних гір на висоті 1,800 метрів — покриті снігом — далі, ліси і ліси — узбіччя гір — чарівні едельвайси і полонина в горах, засіяна пансіонами в гірському карпатському стилі, з балконами, терасами, з басейнами купальними на даху. Стежки, стежки і стежинки... Блеють на пагорбах вівці, підстрибують в травах зайці, а серни тут ходять вільно і не бояться ловців...

Часами хижі орли зриваються з шумом із скелі і щезають у нетрях лісів.

Поляна Бресов — центр румунського туризму. Взимі — лещатарські спорти, витяги в гори; вліті — здоровий відпочинок, природна, гейби санаторія: свіже повітря, джерельна здорова вода, а сонця довкола тут стільки, що так і заливає ваші кімнатні бальконі. Кімнати тут резервують рік наперед, бо вся Европа знає, що тут чудесні озерця, що лікують різні хвороби і молодість людям повертають — клаптик раю на землі

Та ось до цього раю прийшло нещастя. Румунська вода і харчі, що їх ми їли в Букарешті — американцям не служать. Ціле крило пансіону, що його займають лікарі — не прийшло до їдальні. Всі хворіють, усі лежать. Забракло ліків, забракло в готелі пілюль для звичайного люду, бо лікарі запаслися ще вдома в відповідні пілюльки і лікують самі себе. Кличі — допомога ближньому, без грошей, не мали тут застосування. Повних два дні довелося добре бідувати, та буря втихла і хворі піднялись на ноги.

У моєму готелі, за вітриною — маленьке чудо. Три мініятюрні трембіти і дерев'яна коновка з Буковини. Це декорація вікна. Управитель готелю інформує, що ці експонати не на продаж, вони для прикраси тільки, вони за склом, для декорації готелю.

Хапаюсь останньої соломинки. Виймаю виказку „Свободи" із написом Воркінґ Пресс — і подаю управителеві. „Продайте — прошу, для преси, преси з Ню Йорку. „Ню Йорк Таймс?" — питає мене урядовець, — хвилинка, хвилинка, підождіть! Він притьмом пігнався до бюра, приніс мале долотце, відтягнув раму, і простягнувши мені три трембіти і коновку, — сказав: — А це подарунок для нюйоркської преси, беріть.

Я вхопила свій скарб, що мов чудо дістався мені до рук. Хай простять мені „Ню Йорк Таймс" і бабуся „Свобода". Я свого скарбу не подарую нікому.

У неділю, трудящі з міста Бресов, приїздять тут відпочивати. Це їхній день, один тільки день вільний від праці.

(Продовження буде)

В ДеКалбі — великий відгомін візити Я. Сусленського

ДеКалб, Іллиной. — Перебування Якова Сусленського, ізраїльтянина тепер, а ще чотири роки тому „в'язня Сіону", який в місяці квітні і травні ц.р. відвідує Америку й Канаду для популяризації справи Товариства Єврейсько-Українських Зв'язків, відбилося голосною луною скрізь по місцях його поїздки. Особливо успішним було його перебування в ДеКалбі, тут, де постійно мешкає відомий українсько-американський діяч, заступник головного предсідника УНС д-р Мирон Куропась, і де в домі цього діяча відбулося кілька імпрез, нарад і інтерв'ю поміж гостем з Іраїлю й місцевою елітою з науково й професійного жидівсько-американського світу.

Місцева газета „Дейли Кроникел" в числах з понеділка, 20-го квітня, й вівтірка, 21-го квітня, помістила на перших сторінках широкі репортажі й фото про Якова Сусленського і його визначну працю на полі українсько-жидівського зближення. Автор репортажу, відомий журналіст, член редакції цього щоденника Джім Фішер виявив максимум уваги до Я.Сусленського й поінформував читачів „Дейли Кроникел" сумлінно й вичерпно, не допустившись жодної неточности, як це часто буває, коли українцям раз-у раз доводиться спростовувати певні вільні й невільні перекручування й неточності, якщо пише тутешня преса про українсько-жидівсько-російські відносини.

В першому репортажі Дж. Фішер пише про історію арешту Сусленського, хто він, що він, за що був посаджений, а потім — сім років караний у совєтських місцях позбавлення волі. В другому — автор говорить про в'язнів українців і про те, що наявність цих товаришів у тюрмах і концентраційних таборах було рівнозначне рятункові для такого в'язня, як Сусленський. Коли мучений холодом, голодом, безповітряним карцером, де або не було чим дихати з нестерпної гарячі, або відморожувалося тіло й мучила 15- денне безсоння від лютого холоду, і людина вже далі резигнувала з бажання жити, — це тоді українці — спів'в'язні опікувалися ним — вже лежачим, безмовним і близьким до втрати розуму, — і не дали йому загинути. Так і інші „в'язні Сіону" зазнали від українських в'язнів (українців найбільше по всіх місцях кар у совєтах) рятунку. У спільній боротьбі за статус політичного в'язня гартувалася між двома народами дружба. Тепер, вже чотири роки на волі в Ізраїлі, Яків Сусленський і його багато друзів ведуть працю далі, щоб поширити і поглибити зв'язки поміж його народом і народом українським.

„Яків Сусленський має мрію, — пише Фішер, — встановити спілку України з Ізраїлем, що буде гарантувати мир на Середньому Сході". І хоч історичний досвід, — продовжує далі журналіст, — „упереджень поміж цими народами начебто сугерує, що така спілка не можлива, розмова з Сусленським, учителем англійської мови в Ізраїльському кібуці, вселяє у вас віру, що таке якраз може бути здійсниме". Велика віра в правоту його діла дає Сусленському силу здійснювати цю мрію, переводити її в життя. Для цього найкращі союзники — українці. Одні бажають виїхати в рідну країну — Ізраїль, а другі — бачити Україну вільною й незалежною. І ось завданням Товариства, що його очолює Сусленський, є „знормалізувати відносини поміж жидами і українцями, підтримувати український народ в його боротьбі за звільнення країни від російської інвазії і від совєтської системи, та допомагати жидам, які все ще проживають в Україні".

В розмові з Фішером Сусленський далі розповідав про працю Товариства Єврейсько-Українських Зв'язків у Ізраїлі; про його поїздку два роки тому в Европу в його улюбленій справі і про те, як совєтська преса, контрольована КҐБ, безперебірливо напастує Сусленського і його однодумців за їхні намагання розвивати зв'язки поміж українцями і жидами. Сусленський казав: „Вони (совєтська преса і КҐБ) зорганізували цілу кампанію проти мене. Є чимало статтей по різних газетах...Вони розуміють, що якщо дві потуги, такі як жиди і Україна, об'єднаються, це може стати великою загрозою для совєтської системи і для всієї російської колоніяльної імперії". Від себе журналіст Фішер додає, що таке твердження не здається неймовірним, коли взяти до уваги, що Україна з 50 мільйонами населення є найбільшою після Російської республіки в СССР, і що Україна з її пребагатим чорноземом завжди втішалася заслуженою славою „Житниці Европи", а тепер, не зважаючи на лихе совєтське господарювання, вона є десятою найбільш індустріялізованою країною в світі.

В інтерв'ю поміж Фішером і Сусленським брав участь також д-р Мирон Куропась, який зі свого боку говорив на тему України і імплікацій її міжнародних зв'язків з іншими державами, чого панічно боїться совєти.

Снуючи пляни вже на майбутнє, Сусленський висловлював певність, що незалежна і вільна Україна в союзі з

На прийнятті в домі д-ра Мирона й Лесі Куропасів у Де Калбі, Іллиной, на цікавій виміні думок про Товариство Єврейсько-Українських Зв'язків (сидять зліва направо): д-р Моше Чудновскі, професор політичних наук з Нордерн Илинойського університету; д-р Віллям Монат, президент цього університету, д-р Арнолд Факс, професор англійської мови теж цього університету; проф. Яків Сусленський і Моше Ґільбоа, генеральний консул Ізраїля в Чікаго.

Під час кількаденного перебування в Чікаго й околиці Яків Сусленський, активіст і пропагатор жидівсько-української співпраці, був вшанований на багатьох імпрезах, про що інформувала кожночасно місцева американська преса, поміщуючи репортажі й фотографії. Таке прийняття для гостя з Ізраїля було влаштоване 20-го квітня і в приватному домі д-ра Мирона і Лесі Куропасів з участю визначних провідників наукового і професійного світу, місцевої жидівської громади та генерального консула Ізраїля з дружиною. На світлині (зліва направо): д-р М. Куропась, п-і Моше Ґільбоа, Моше Ґільбоа — генеральний консул Ізраїля з Чікаго, Леся Куропась і почесний гість — проф. Яків Сусленський.

Ізраїлем запевнить постійний мир у просторі Чорного моря, Середземного моря і Середнього Сходу, „тому, що ніхто не посміє атакувати жодну країну там зі страху перед таким союзом. Совєтський союз розуміє тільки єдину мову — мову сили. Ми хочемо стати такою силою. Якщо жиди об'єдналися б з Україною, це буде страшна сила проти них (совєтів), і конечно стати такою силою", — казав Фішерові Сусленський.

Обидва з Куропасем підкреслювали той факт, що небезпека для совєтської системи лежить не поза межами ззовні, але — всередині. Совєти не бояться війни: ЗСА ніколи війни не розпічнуть, а Китай до війни проти Москви ще не готовий; тому єдиною загрозою для існування імперії є народи внутрі СССР, і це „тому совєти охороняють пильно кордони не від зовнішніх ворогів, а від їхнього власного населення, яке бажає втікати звідти на волю".

На закінчення Сусленський висловив свої думки з приводу подій у Польщі і того, як до цих подій прислухаються совєти; а з другого боку: прислухається Україна й Балтійські республіки.

Українська громада...

(*Продовження зі стор. 1*)

журналістичну і публіцистичну творчість.

Другим промовцем з черга була д-р Маруся Бек, яка зазначила, що І. Кедрин як „журналіст, політик і публіцист завжди пам'ятає, що мусить дати те найкраще, а цим власне є його мистецьке слово. А тому, що його слово доходить до ума і до серця людини — його статті залюбки читають і він серед громади здобув великий успіх і популярність". Крім цього, — додала д-р М. Бек — „він майже до одержимости любить право і правопорядок", та в нього особлива і тонка дипломатія у поведінці з іншими. Закінчивши своє слово, промовець від себе і від свого брата Івана передала ред. І. Кединові „деревце життя", висловивши своє бажання, щоб це деревце було „вічнозеленим". Вручивши також Ювілятові картину — його портрет роботи Едварда Козака від Ради Прихильників УНР, назвала І. Кедрина „духовим батьком" цієї організації.

Останній промовець А. Драґан, користуючись цитатами з минулого і сучасного, говорив насамперед про — за словами Осипа Маковея — „песю долю" редактора. Промовець потішав, що українці не є в цьому вийнятком, бо і відома американська журналістка Дороті Дікс не без причини дораджувала адептам журналістики, щоб вони не йшли в ту професію, „якщо не хочуть проковтнути найбільшої обиди і злегковажити найбільшої похвали". До головних заслуг Ювілята промовець зараховував активне респектування ним визначених Кодексом етики українського журналіста морально-етичних засад та його вклад у розвиток української політичної думки синтезою минулого із сучасним з думкою про майбутнє. А. Драґан закінчив своє слово пригадкою вислову відомого американського журналіста Волтера Кронкайта, який, відходячи на емеритуру, сказав, що „старий редактор ніколи не відходить, бо він завжди повертається". Промовець побажав Ювілятові, щоб і він ще довгі — довгі роки „повертався".

Заки розпочалася вечеря, о. С. Шевчук провів молитву, а опісля заінтонував пісню „Христос Воскрес", що її підхопили, прилучившись до неї, усі присутні. Відтак о. С. Шевчук сказав, що він з припоручення о. д-ра Володимира Ґавліча, який не міг сюди прибути із-за недуги, передає вислови його побажань Ювілятові — „щоб Всевишній мав його під своєю опікою та щоб він в щасті і спокої далі продовжував свою працю для української громади".

Потім С. Крижанівський відчитав письменні привіти, що наспіли до голови СУЖА, а це: від Митрополита УПЦеркви Мстислава, від Владики УКЦеркви Василя Лостена та від біля 30-ти організацій і багатьох приватних осіб — знайомих і друзів Ювілята.

Під час вечері С. Крижанівський прочитав фейлетон Гриця Зозулі, присвячений Ювілятові. А згодом, коли на залю увійшла ред. О. Кузьмович і внесла Ювілятові торт із 85-ти свічками, поставши присутні заспівали ред. І. Кедринові та його дружині кріпке многолітствіє.

Відтак один за одним голосилися до привітального слова представники від таких товариств і організацій: від Управи НТШ — проф. д-р В. Ленцик, від Управи НТШ д-р Я. Падох, від Спілки українських письменників „Слово", в заступстві голови цього товариства Остапа Тарнавського, — ред. „Нашого Життя", письменниця і писар у цьому товаристві ред. Уляна Любович, від газети „Народна Воля" і УБСоюзу — ред. Іван Смолій та заступник голови СУЖА, від ЛМКлюбу — голова Тарас Грицай, від ОМУА — голова Михайло Черешньовський, від УБФонду — голова Володимир Михайлів, від Державного Відродження України — д-р Богдан Шебунчак, від В-ва „Свободи" — головний редактор Зенон Снилик, від УВФ — заступник голови Павло Дорожинський, від Конференції українських партій і організацій, в заступстві голови Михайла Воскобійника — Володимир Процик, від Українського Інституту Америки — Володимир Баранецький, від щоденника „Америка" — Мстислав Дольницький, о. д-р Мелетій Войнар, від Головної Управи Дивізії УНА — Роман Данилюк, від журналу „Вісті комбатанта" — Роман Гаєцький та від Об'єднання бувших Вояків Українських Армій — Йоахим Вишневецький. Усі вони у своїх коротких виступах підкреслювали талановитість і животворчість „аристократизм духа і слова" І. Кедрина, висловлюючи йому побажання ще довгих і кріпких літ у журналістичній праці для добра української громади.

Коли затихло слово останнього промовця, виступив ред. І. Кедрин. Насамперед Ювілят розповів про свій постійний зв'язок з НТШ в Україні і тут на поселенні, як також згадав про свою працю у львівській газеті „Діло". При цьому він сказав, що доволі песимістично задивляється на дальший розвиток української преси в ЗСА чи на інших континентах, яка саме тут, де є велика свобода преси і фінанси, могла б просперувати. Бож, коли порівняти тутешні обставини з колишніми у Львові, — зазначив він, -де не зважаючи на польську цензуру і націоналістичне підпілля, яке тоді дивилося дещо кривим оком на леґальну пресу, та без уваги на слабі фінанси — щоденно виходило 12-сторінкове „Діло", а ще й до цього щомісячно книжка, яка сьогодні являється уже „білим круком". А тут, — сказав ред. І. Кедрин, — немає свіжого допливу у рядах українських журналістів, обнизився позем знання, а це добра не віщує. Промовець також вказав, якими питоменними рисами повинен відзначатися кожен добрий журналіст. Перш усього він мусить інформувати читача, а друге, він повинен інтерпретувати дані факти, али сила його пера мусить спиратися на знанні. Однак аналізу даної події він повинен попровадити так, щоб вкінці від аналізи дійти до синтези. Підставою доброї журналістики, — заявив Ювілят — з одного боку повинна бути наука, а з другого — політика. Опісля ред. І. Кедрин сказав, що свою домашню бібліотеку — 1,000 книжок та колекцію 60-ти картин він залишає НТШ, дійсним членом якого він став за головства д-ра Романа Смаль-Стоцького. Згадуючи, про свої попередні видання — „Берестейський мир", „Причини упадку Польщі" та „Життя, події і люди" Ювілят сказав, що в його плянах — видання книжки його журнальних статтей. Наприкінці він зазначив: „Доки в мене буде ясніть ума, я не залишу своєї журналістичної діяльности". А потім, звернувшись до присутніх, він із зворушенням подякував ред. О. Кузьмович, д-рові Я. Падохові і С. Крижанівському — організаторам імпрези та всім, які прибули, щоб його привітати з його 85-річчям.

Закінчуючи імпрезу о. д-р М. Войнар змовив молитву „Богородице Діво". Але хоча офіційно програму уже було закінчено, присутні ще не розходилися, а підходили до Ювілята і його дружини, щоб потиснути їм руку, щоб побажати многих-многих і добрих років.

І так цього вечора українська громада віддала належний салют довголітньому редакторові „Діла" і „Свободи", публіцистові і журналістові — „пар екселянс", як його слушно назвав С. Крижанівський.

Редактор І. Кедрин гасить 85 свічечок на торті, який йому подає ред. Ольга Кузьмович. (Зліва): д-р Ярослав Падох та о. проф. Себастіян Шевчук.

У ЛМКЛЮБІ — ВЕЧІР ПОЕЗІЙ М. СИНГАЇВСЬКОГО

Ню Йорк, Н.Й. — Студія Мистецького Слова під керівництвом Лідії Крушельницької та Літературно-Мистецький Клюб влаштовують у п'ятницю, 8-го травня ц.р., в год. 7:30 вечора, тут у приміщенні цього Клюбу, при 136-ій авеню. Вечір поезій Миколи Сингаївського у виконанні двацяти студійців — дітей і молоді.

Замість квітів на могилу
бл. п. проф. Евгенії Храпливої
жертвуємо $20.00
на УКРАЇНСЬКУ МЕДИЧНО-ХАРИТАТИВНУ СЛУЖБУ
в Мюнхені.
Ярослава і Віра ЛЕВИЦЬКІ

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого МУЖА
бл. п.
ПАВЛА ПОЛІЩУКА
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ
в неділю, 16-го травня 1981 року
о год. 10:30 ранку, в церкві Успення Матері Божої, Фінікс, Арізона;
в церкві св. Юра в Ню Йорку, о год. 8 ранку.
Про молитви за душу Покійного просить — дружина — РОЗАЛІЯ

ПОДЯКА
З Волі Божої, дня 23-го грудня 1980 року, відійшов, у Вічність, так дуже несподівано
наш Найдорожчий
МУЖ, ТАТО І ДІДУСЬ
бл. п. д-р психології
ІВАН П. ПИРІГ

Цією дорогою висловлюємо нашу найсердечнішу подяку Родині, Приятелям і Знайомим, які в нашому тяжкому горю нас відвідали, прислали телеграми і листи.

Дякуємо Всечеснішим Отцям: Впр. о. Г. Маслякові, парохові церкви св. Михаїла в Черрі Гілл, Н. Дж., о. Крилошанинові Л. Мудрому з Озон Парку, Н. Й. і о. Я. Стеепе з церкви св. Николая в Бруклині за переведення похоронних відправ.

Дякуємо щиро Всім, які взяли участь у Панахиді, Службі Божій і похороні. Дякуємо за прислані квіти і численні Заупокійні Служби Божі. Наша щира подяка Всім, що зложили датки у пам'ять Покійного.

Дякуємо Сенаторам і Конґресменам Стейту Ню Джерзі, Зарядові Стейтової Інституції Ню Лізбон Стейт Скул, Докторам-Психологам з лікарні Анкора і Всім щирим Другам по професії Покійного, за квіти і кондоленції.

Д-рові Осипові Оришкевичеві дякуємо за грудку Золочівської землі, що привіз з України і зложив в домовину Покійного.

Дякуємо сердечно похоронному заведенню П-ва Насевичів у Філядельфії, за дуже гарне переведення похорону.

Хай Добрий Бог нагородить Всіх премногими ласками.

Дружина — ЗЕНОВІЯ
Син — РОМАН з дружиною ЛЮБОЮ
Внучок — АНДРІЙКО

ПОДЯКА
З Болі Всевишнього Бога відійшла у Вічність
наша Дорога МАМА І БАБКА
бл. п.
САЛЬОМЕА БУНДЗЯК
дня 2-го березня 1981 року.

З глибини наших сердець складаємо щиру подяку Парохові церкви Пресвятої Тріці в Кергонксоні о. Мітратові Богданові Волошину за відвідини в шпиталі, уділення Святих Тайн, похоронні відправи і Служби Божі.

Щиро вдячні дякові нашої церкви п. Орловському і Всім ВШ. Паням і Панам, що своїм співом прикрасили похоронні відправи.

Нашим Приятелям і Знайомим складаємо щиру подяку за відвідини Хворої в шпиталі, за участь в похоронах і Службах Божих, за поміч і розраду в нашому горю, за письмові, телефонічні і усні вислови співчуття.

Ми глибоко вдячні Всім, що зложили пожертви замість квітів в пам'ять нашої Дорогої Мами:

На ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ ФОНД:

В. і М. Кульчицькі 50.00 дол., В. і З. Никифоруки 50.00 дол., Марія Підгородецька 50.00 дол., М. і О. Морози 50.00 дол., К. Лавришко 25.00 дол., І. Станецький 25.00 дол., Е. і О. Куровицькі 25.00 дол., М. Струтинська і Р. і М. Бурковські 25.00 дол., А. і В. Березовські 20.00 дол., Р. і К. Соболь 20.00 дол., П. Кісіль 20.00 дол., Р. і Л. Никифорук 20.00 дол., П. і А. Микитин 10.00 дол., Н. Саєвич 10.00 дол.

На ЦЕРКВУ ПРЕСВЯТОЇ ТРІЙЦІ в Кергонксоні:

Р. Федьків 25.00 дол., І. і О. Руденські 25.00 дол., Я. і О. Солуки 10.00 дол., Л. і Л. Бубели 10.00 дол., Д. Кравченюк 10.00 дол., Я. Букачевська 10.00 дол., Д. і Д. Стасюки 10.00 дол., М. і С. Борисевичі 5.00 дол.

На СЛУЖБИ БОЖІ:

Д. і Р. Глушко, Е. і К. Брида, А. і М. Гординські, М. і М. Семанишин, О. і М. Литвин, Г. і А. Мокляк, Я. і С. Бернадин, Н. Саєвич, М. Панчук, М. і І. Терлецькі, І. і А. Ґенсьор, Р. і М. Кушнір, О. Духнич, М. і І. Іваницькі.

За вияви Вашої щирости, молимо Всевишнього, щоб винагородив Вас сторицею.

РОДИНА

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашої Незабутньої МАМИ
бл. п.
ЕВГЕНІЇ з ПЕТРИКІВ
ХРАПЛИВОЇ
дня 19-го травня 1981 року
будуть відслужені
ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:
у церкві Царя Христа в Льондоні, Канада;
у Люрді, Франція;
у Студіоні, Кастель Ґандольфо, Італія;
у Куритибі, Бразилія.
Просимо Друзів та Знайомих злучитися у цей день з нашими молитвами.
діти: ЛЕСЯ з ХРАПЛИВИХ
і ОРЕСТ ЩУРІ
та Рідня

Про цих...

(*Продовження зі стор. 2*)

були так наявні в останніх роках. Шкода, однак, що не зважаючи на все немає і досі належного зрозуміння для тих відповідальних і широких завдань, що їх може виконати СУА і в цілості і в окремих клітинах.

Немає зрозуміння ані серед чоловіків — „провідників народу", ані серед самих жінок, бо як одні, так і другі все ще вдоволяються лише буфетово-клюбовими завданнями пань „Союзянок". При цьому не допомагає для того зрозуміння також характеристичних для українського життя, нахил до організаційно-адміністраційної діяльности, без глибшого змісту та цілі. Ніде правди діти, але в нас густо-часто оцінюється діяльність організації кількістю засідань і сходин, а не їхнім змістом і кінцевими осягами. Цю слабість до „діяльности для діяльности" бачимо подекуди в СУА, так як і в інших громадських установах. У висліді, маємо постійне подвоєння праці і непотрібну витрату енергії та часу на несуттєві проблеми.

А саме сьогодні, коли наша спільнота в ЗСА так роздріблена, роз'ятрена до болю, потрібно з'єднаних сил, з'єднаних акцій, а перш усього розумного, вибору скалі важливостей тих акцій.

Тому Конвенція СУА стоїть перед винятково великим, поважним завданням; поставити перед своїми членами ясно і виразно ультимат, що від них тепер залежить дальша доля нашої спільноти. Бо саме жінки є не лише призначені фізично до продовження її існування, але вони єдині можуть вдержати цю спільноту українською; серцем, розумом і спільними ділами. Якщо учасниці Конвенції зуміють усі разом і кожна зокрема це зрозуміти і стануть понад дрібні проблеми будня, понад місцеві та інші амбіції і непорозуміння, в ім'я великої відповідальности, що лежить на них — ми усі зможемо спокійніше глядіти у найближче майбутнє.

Майстри...

(*Продовження зі стор. 2*)

ду", а на ній на другий день про це докладно було надруковано.

Бояться суспільства

Та найбільше непокоїть „Литературную газету" ціль польських патріотів. Вона з глибоким негодуванням обурюється, що польський дисидент Адам Міхнік на запит „До чого ми маємо змагати?", відповів: „Невідклично треба повчити владу співпрацювати з громадськістю. Треба повчити її вести переговори і торгуватися".

А це ж найгірше для комуністів: вести переговори з суспільством! Комуністам від того холодний піт виступає на спині. Вони ж знають тільки наказувати й диктувати. А тут поляки хотять, щоб вони співжили та ще й вели переговори й торгувалися. На думку редакторів „Литературной газети" це можна пояснити тільки „нечистою силою". І тому вони повисували стільки великих неправд, а зрештою чого ж іншого по від них можна сподіватися?

Доповнення до окружного з'їзду СУА в Ню Йорку

На окружному з'їзді СУА в Ню Йорку 22-го лютого ц. р. вибрано наступний склад президії: Христина Навроцька — предсідниця, Надія Савчук — заступниця, Евфрозина Мартинець — секретарка.

Голова СУА Іванна Рожанковська в своєму слові подала напрямні праці: приєднувати нових членок, звичайних і вільних, приєднувати нових передплатниць „Нашого Життя"; збільшити пресовий і видавничий фонд, придбати більше спонзорів серед громадянства для бідних українців студентів у Бразилії і в Польщі, збирати знімки з українського поселення в ЗСА — історичні і експонатів українського народного мистецтва.

Марта Данилюк мала доповідь на тему „Система СУА". До Окружної Управи вибрано: Оксана І.Щурова — голова; Лідія Маґун і Розалія Полчій — заступниці; Леся Ґой — протоколярна секретарка; Євгенія Іваськів — кореспонденційна секретарка; Віра Шпонтак — скарбничка. Референтки: Марта Данилюк — організаційна, Надія Савчук — культурно-освітня; Теодора Британ — виховна; Люба Артимишин — пресова; Лідія Черник — Суспільна опіка; Анастазія Бродін — зв'язкова; Михася Баран — імпрезова; Олімпія Роговська — мистецька; Люба Павлик і Євгенія Михайлюк — господарські. Марія Ржепецька — домівкарка, Ірина Комар — скарбничка домівки; Стефанія Савка — хорунжа. Контрольна комісія: Дарія Костів — голова, члени — Катерина Папуга, Галина Білик, Емілія Ройовська, Наталія Валько.

У резолюціях узгляднено доручення голови СУА.

Н.Н.

МЕДИЧНІ СПЕЦІЯЛІСТИ в Атланті, Джорджія, підтвердили, що 26-та жертва вбивства негритян це 21-річний Джіммі Рей Пейн, тіло якого знайдено, як кілька попередніх тіл, в ріці Чатагучі. Обслідування тіла виказало також, що Пейн був замордований, чи зглядно задушений, як багато його попередників, а потім тіло було викинене в ріку. Д-р Салег Закі заявив кореспондентам, що комісія не знайшла на тілі жадних познак поранення, а тіло пролежало на його думку приблизно п'ять днів у воді.

Пожвавлення українського життя на Флориді

Із проходом чарівної весни у Флориді рух українського громадського життя у повному розгарі. Двадцять років тому весняна пора, немов дрімучий сон, присипляла всяку активізацію. Постійних мешканців українського походження було мало, а наплив туристів, які приїжджали взимку, щоби нагрітися тепленьким флоридським сонцем поверталися назад на північ. Єдиним магнетом у ті часи було місто Маямі, в якому було малочисельне поселення українців.

Від тих піонерських часів багато дечого змінилося. Українців, постійних мешканців Флориди, чимраз побільшується. Тепер не тільки Маямі віднотовується, як місто українських поселенців; є їх більше, і всі нижчевираховані хоч, може, ще повільно, однак постійно розростаються, активізуються.

У шістдесятих роках цього сторіччя із напливом свідомих, активних українських поселенців, досить пожвавилась громадська праця в Ст. Пітерсбурзі. В сімдесятих роках почало розвиватись громадське життя в околиці Ворм Мінерал Спрінґс, коло міста Норт Порту, і в Українському Селі, недалеко міста Апопка.

Ці громади спромоглися на свої власні твердині - церкви, центри для громадської активности тощо.

Цього року флоридські громади українців показалися дуже активними. Особливо у березні відбулися різні багатолюдні імпрези — відчити, доповіді, лекції і концерти. Слід відмітити, що у всіх згаданих громадах відзначено Шевченківські Роковини.

В Ст. Пітерсбурзі на сходинах Товариства Українських Емеритів знаменито представлено патріотизм Шевченка, а на концерті, який відбувся у великій залі, вшановано Шевченка китицею добірних хоральних і сольових пісень і деклямацій. Та найкраще враження зробила на публіку знаменито приготована й виголошена промова громадської діячки Вероніки Цегельської.

Щирі гратуляції публіки були признанням і подякою всім виконавцям цього успішного концерту.

Осип Біловус

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 9-го ТРАВНЯ 1981 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні Збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270-ий Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі. Проситься чл. прибути і заплатити вкладки. — В. Бутковський, рек. секр.

НЮАРК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Чорноморська Січ 14-ий Відд., о год. 5-ій по пол. в приміщенні Чорн. Січі. Проситься чл. прибути, вирівняти вкладки або посилати на адресу секр. — М. П. Отрок, R.D. 2, Box 102, Cranbury, N.J. 08512.

НЕДІЛЯ, 10-го ТРАВНЯ 1981 р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 102 Відд., о год. 11:30 рано в церковній залі св. Йосафата, 5720 State Rd., Parma, Ohio. — М. Бобечко, секр.

АМСТЕРДАМ, Н. Й. Звичайні місячні збори Т-ва ім. І. Франка 266-ий Відд., о год. 3-ій по пол. в домі Укр.-Амер. Гор. Клюбу, 3-5 Теллер вул. На порядку є важні справи до полагодження. Проситься чл. прибути. — С. Когут, предсідник, М. Кривулич, скарбник, В. Варшона, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Иосафата 217-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в церковній залі св. Йосафата. На порядку: відкриття, відчитання протоколу, звіти — фінансовий, хворих і організаційний та збирання вкладок. Відбудеться звіт з Окружної Наради Відд. УНС яка відбулася 25 квітня в УНДомі. Буде повторення доповіді головного організатора Василя Оріховського. — К. Шевчук, предс., Т. Кубарич, фін. секр., С. Мартинюк, кас., С. Васьків, С. Приймак, А. Гривняк і Катерина Марґолич — чл. управи.

ПРО ОКРУЖНІ ЗБОРИ

У справозданні про перебіг загальних зборів нюйоркської Округи УНС, які відбулися 26-го березня ц.р. подано, що збори схвалили резолюцію з побажанням до Екзекутиви УНС повернутися до системи УККА.

Помилково подано первісний текст резолюції, яку склав на письмі д-р Олександер Соколишин, який він після дискусії (на заклик д-ра Ярослава Падоха) змінив так, що збори звертаються з побажанням до Екзекутиви УНС докласти старань для мирного полагодження непорозуміння внутрі УККА.

М.Ю.